

[Steen Folke.]

Jeg kan så spørge udenrigsministeren: er det sådan, at man agter at protestere over for indiske myndigheder mod den måde, hvorpå man især behandler politiske modstandere, altså kaster dem i fængsel uden dom, den måde, man suspenderer almindelige retsbeskyttelsesregler på osv.? Det vil jeg gerne stille som et spørgsmål nu.

Jeg mener nu nok, at den fornemmelse, jeg har af den socialdemokratiske regerings holdning til en sådan eventuel protest over for Indien, siger noget om den socialdemokratiske regerings politik, hvis man f. eks. sammenholder det med den villighed, hvormed socialdemokratiet har blandet sig i Portugals interne anliggender, hvor man i hvert fald ikke har holdt sig tilbage fra at forsøge at påvirke udviklingen dér i en bestemt retning. Der er i det mindste ikke kommet noget offentligt frem om, at den socialdemokratiske regering skulle have foretaget tilsvarende skridt i retning af at forsøge at påvirke udviklingen i Indien i en demokratisk set mere hensigtsmæssig retning.

Jeg mener nok, at det har en fundamental sammenhæng med, at i Indien er det i hvert fald ikke en venstrebevægelse, en progressiv bevægelse, der er under udvikling i det diktatur. I Portugal var det en sådan progressiv socialistisk, tendensielt socialistisk udvikling, der var undervejs, og det mente man altså man måtte blande sig i.

Så må jeg sige til hr. Honorés indlæg, at nu er altså disse af hr. Honoré profeterede massakrer i Vietnam afsløret som det koldkrigshjernesvind, som det naturligvis hele tiden har været. Der har været masser af besøgende og journalister i Vietnam, og det ville være uhyre vanskeligt at hemmeligholde de massakrer, som hr. Honoré udmaledede i dystre perspektiver her i maj måned. Hr. Honoré tror åbenbart stadig, at der kan være sket græsselige ting, men han har intet at støtte denne tro på, og i en politisk diskussion, kan jeg måske tilføje, er troen ikke tilstrækkelig som argument.

Så vil jeg lige sige til hr. Arnfast – nu kunne jeg desværre ikke høre hele det sidste indlæg, det var angående spørgsmålet om den danske parlamentarikerdelegations holdning til kvindersresolutionen i FN – at så vidt jeg er orienteret, skete der en afgørende ændring i instruksen. Hvor der først havde været en klar instruks om at stemme for denne resolution, kom der en modinstruks om, at man skulle undlade

at stemme. Så vidt jeg er orienteret – nu var jeg ikke selv til stede, men andre må vide det – lagde ambassadøren ikke skjul på, da man forelagde den nye instruks, at det var efter henvendelse eller pres, hvad man nu vil kalde det, fra andre EF-lande, at der skete en ændring i denne politik.

I øvrigt var, så vidt jeg ved, bl. a. vores egen parlamentariker, hr. Sigsgaard, ikke til stede ved det møde og heller ikke, så vidt jeg er orienteret, den socialdemokratiske repræsentant, hr. Kjeld Olesen, som i hvert fald tidligere havde givet udtryk for, at han ville gå ind for denne kvindersresolution. Udenrigsministeren henviste til, at det var efter den parlamentariske diskussion og opbakning, at man ændrede stillingtagen, og det skal jeg ikke bestride, men det er da i hvert fald et væsentligt moment, hvis det er rigtigt, at hverken hr. Kjeld Olesen eller hr. Sigsgaard, som havde været nogle af fortalere for denne kvindersresolution og for en dansk positiv holdning til den, var til stede ved det afgørende parlamentarermøde.

Endelig vil jeg lige sige om Angola, at udenrigsministeren siger noget om, at det danske princip er kun at anerkende organisationer, der har den faktiske, fulde kontrol over territorierne. Her vil jeg gerne erindre om, som jeg har gjort før, at man i tilfældet Sydvietnam opretholdt diplomatisk forbindelse med et regime, det tidligere omtalte Thieuregime, som aldeles ikke havde fuld kontrol over det territorium, som det påstod at have kontrol over. Alligevel kunne man altså i det tilfælde godt opretholde den diplomatiske forbindelse, men i tilfældet Angola kan man ikke anerkende MPLA.

Til allersidst vil jeg lige sige, at udenrigsministerens udtalelse om Berufsverbot sådan set foruroliger mig. Det overraskede mig, vil jeg gerne sige – jeg er ellers svær at overraske – at udenrigsministeren udtalte sig på den måde, han gjorde om dette Berufsverbot. Ganske vist blev der sagt, at udenrigsministeren ikke havde sympati for det, men så blev der tilføjet noget med, at der heller ikke er behov for det herhjemme – eller i Tyskland var det vist at der efter udenrigsministerens skøn heller ikke var behov for det – og det åbnede jo ligesom op for en mulighed for netop at foretage sådan en behovsvurdering og altså indføre den slags foranstaltninger, hvis man mener, der er behov for det. Jeg mener også, der er andre ting i udenrigsministerens udtalelse om Berufsverbot, som